

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce: **Ing. A. T.**
zastoupený advokátem Mgr. Jiřím Klegou
sídlem Bohumínská 1553, 735 32 Rychvald

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28.října 117, 702 18 Ostrava

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 2.1.2017 č.j. MSK 142049/2016, ve věci
správního deliktu provozovatele vozidla

takto:

- I. V řízení se pokračuje.
- II. Žaloba se **zamítá**.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhal zrušení výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy (dále jen „správní orgán“) ze dne 27. 9. 2016, č. j. SMO/371667/16/DSČ/Mich, kterým byla žalobci uložena pokuta za spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), a to v souvislosti s porušením § 10 odst. 3 tohoto zákona.
2. Žalobce namítl 1) protiústavnost § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. 2) Dále připustil, že vozidlo parkovalo na vyhrazeném parkovišti bez parkovací karty, ale bylo to proto, že na příslušném úřadě, kam se žalobce chodil ptát, nevěděli, jak mají kartu vydat. Podle žalobce tak nebyly dodrženy principy dobré správy a nebyl naplněn materiální znak přestupku. Finanční škoda způsobená majitelům parkovací karty byla minimální.
3. Žalovaný ve vyjádření zopakoval argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.
4. Usnesením č. j. 22 A 38/2017-20 ze dne 13. 7. 2017 bylo řízení přerušeno do skončení řízení vedeného u Ústavního soudu pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16, tedy řízení o návrhu na zrušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Uvedené řízení bylo skončeno nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/16 ze dne 16. 5. 2018, kterým byl návrh zamítnut. Odpadl tak důvod, pro který bylo řízení přerušeno, a proto podle § 48 odst. 6 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) bylo výrokem I. vysloveno, že se v řízení pokračuje.
5. Krajský soud poté přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Ve věci rozhodl soud bez jednání v souladu s ust. § 51 s.ř.s., neboť účastníci s takovým postupem souhlasili.
6. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že s žalobcem bylo vedeno správní řízení o správním deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel vozidla nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu, když dne 1.2.2016 v době nejméně od 8:25 do 8:35 hodin porušil blíže neustanovený řidič v Moravské Ostravě, na ulici Milíčova 6 motorovým vozidlem Subaru RZ X pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že daným vozidlem stál na vyhrazeném parkovišti pro držitele parkovací karty R, A, přestože nešlo o vozidlo, pro které bylo toto parkoviště vyhrazeno, neboť na dané vozidlo nebyla vydána parkovací karta R, A – řidič nebyl držitelem parkovací karty R, A pro rok 2016, přičemž stání vozidla překročilo dobu 3 minut. Tím blíže neurčený řidič porušil § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu a naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) citovaného zákona. Žalobce v průběhu celého řízení potvrzoval, že vozidlo, jehož je provozovatelem, tam stálo bez parkovací karty, avšak uváděl, že v prosinci 2015 se na úřadě dozvěděl, že budou změny ve vydávání karet, v lednu 2016 mu vystavili kartu pro jiné jeho vozidlo (na základě prohlášení právnické osoby – obchodní společnosti) a byl úřadem informován, že pro získání karty pro předmětné vozidlo, které užívá žalobcova dcera, má zapsat jako provozovatele dceru. Toto žalobce provedl dne 8.2.2016 a poté byla pro vozidlo vystavena parkovací karta (srov. odpor proti příkazu). V protokolu o ústním jednání k tomu žalobce doplnil, že veškeré požadované úkony provedl po návratu dcery. Správní orgán rozhodl o správním deliktu dne 27.9.2016 a v odůvodnění mj. uvedl, že i v případě, že nastal problém s vydáváním parkovacích karet, je třeba respektovat dopravní

značení. Toto dopravní značení je umístěno v centru Ostravy, kde je nedostatek parkovacích míst. Parkovací karty slouží pro osoby zde bydlící či podnikající, a pokud tam parkuje někdo bez karty, jsou tím poškozováni. Nejde jen o nerespektování zákona o silničním provozu, ale i o poškození zodpovědných účastníků silničního provozu. Žalobce v odvolání mj. tvrdil, že úřad vydávající parkovací karty nebyl v lednu 2016 schopen plnit svou funkci. Žalovaný v napadeném rozhodnutí mj. uvedl, že žalobce si byl vědom toho, že nemá pro toto vozidlo parkovací kartu, přesto parkovalo na vyhrazeném parkovišti.

7. K žalobní námitce 1) soud odkazuje především na již zmiňovaný nálezn Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/16, který návrh na zrušení § 10 odst. 3 (ve znění účinném do 30. 6. 2017) zamítl. Ústavní soud přitom mimo jiné konstatoval, že § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu v rozhodném znění nestanoví právní povinnost nesplnitelnou, dále že objektivní odpovědnost provozovatele vozidla není v rozporu se zásadou presumpce nevinu podle čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 2 Úmluvy, ani s právem jednotlivce odepřít výpověď (čl. 37 odst. 1 Listiny, čl. 6 odst. 1 Úmluvy). Protože soulad zákona s ústavním pořádkem je oprávněn posuzovat s konečnou platností právě Ústavní soud, považuje krajský soud ústavní nálezn sp. zn. Pl. ÚS 15/16 za dostačující k závěru o nedůvodnosti tohoto žalobního bodu.
8. K žalobní námitce 2) soud uvádí, že v souladu s § 4 písm. c) zákona o silničním provozu je při účasti na provozu na pozemních komunikacích každý mj. povinen řídit se dopravními značkami, přičemž podle § 27 odst. 1 písm. o) tohoto zákona řidič nesmí zastavit a stát na vyhrazeném parkovišti, nejde-li o vozidlo, pro které je parkoviště vyhrazeno; to neplatí, jde-li o zastavení a stání, které nepřekročí dobu tří minut a které neohrozí ani neomezí ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích, popřípadě neomezí řidiče vozidel, pro něž je parkoviště vyhrazeno. V daném případě, což vyplývá ze správního spisu a bylo mezi účastníky nesporné, se jednalo o vyhrazené parkoviště ve smyslu § 23 odst. 1 písm. c) zákona č. 13/1997 Sb., tj. případ, kdy obec vymezila pro účely organizování dopravy místa, kde lze komunikaci užít za cenu v souladu s cenovými předpisy k stání vozidla provozovaného za účelem podnikání (sídlo nebo provozovna ve vymezené oblasti obce), nebo k stání vozidla fyzické osoby, která má místo trvalého pobytu nebo je vlastníkem nemovitosti ve vymezené oblasti obce. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písm. a) až j) nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II. tohoto zákona. Porušil-li řidič předmětného vozidla výše uvedená ustanovení, naplnil tak znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Podle § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, *přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin*. Jak dovodila judikatura, přestupkem může být i takové zaviněné jednání, které porušuje či ohrožuje zájem společnosti pouze v míře nepatrné (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.12.2009 č.j. 5 As 104/2008-45). Pokud v řízení nevyšlo najevo nic, z čehož by vyplývala nulová nebezpečnost jednání řidiče, a neporušení veřejného zájmu na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, pak podle názoru krajského soudu postačí k naplnění materiální stránky přestupku to, že naplnil znaky typového jednání, které je označeno za přestupek, tedy formální stránku. Jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 10 As 305/2016-46 ze dne 31. 8. 2017, *skutečnost, že určité typové jednání je označeno za přestupek (formální stránka), tedy neznamená se stoprocentní jistotou, že konkrétní jednání řidiče, které stanovené*

formální znaky naplní, bude alespoň nepatrně ohrožující (materiální stránka). Znamená ale, že ve většině případů tomu tak bude, ledaže by tu byly zvláštní okolnosti, které vylučují možnost jen sebemenšího ohrožení chráněného zájmu. Žádné takové okolnosti stěžovatel neuvedl, jen trval na tom, že netelefonoval, a proto nemohl chráněný zájem ohrozit. K problematice vyhrazeného parkování lze připomenout také rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 26.10.2005, č.j. 6 As 65/2004-59, podle něhož je v takovém případě chráněným zájmem jednak organizace dopravy na určitém území, jednak zájem těch, kdož splnili podmínky pro parkování na vymezených částech místních komunikací, aby příslušná vyhrazená místa sloužila právě jim. V nyní přezkoumávané věci má na základě shora uvedeného soud za to, že materiální znak přestupku byl naplněn. Zároveň soud nepovažuje žalobcovo tvrzení o nemožnosti opatřit si kartu za zvláštní okolnost vylučující možnost jen sebemenšího ohrožení chráněného zájmu, protože – jak uváděl sám žalobce – nešlo o to, že by snad karty nebyly vydávány vůbec, žalobce sám si v lednu 2016 opatřil bez problémů kartu pro jiné své vozidlo (provozované za účelem podnikání) a kartu pro předmětné vozidlo opatřil po splnění podmínek (dcera jako provozovatel vozidla – uskutečněno po návratu dcery). Nelze tedy říci, že by to byl úřad vydávající karty, kdo bránil žalobci v jejím zakoupení. Soud zcela souhlasí se správními orgány v tom, že žalobce si byl situace velmi dobře vědom, a přesto dopustil porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích tím, že vozidlo, jehož byl provozovatelem, parkovalo na vyhrazeném parkovišti bez příslušného oprávnění.

9. Soud tedy zamítl žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s.
10. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, který má v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému žádné náklady řízení nad běžnou úřední činností nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 16. srpna 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu